

[Alfred Bøgh.]

den måde, hvorpå man har inviteret til samarbejde her i tinget. Det er den fremgangsmåde, man bruger i et sådant samarbejde. Jeg synes, at denne facon karakteriserer sig selv. Trods dette hastige tempo har udvalgsarbejdet ikke været uden interesse.

Det ærede medlem hr. Peter Nielsen sagde ved første behandling angående de foreslåede afgiftsforhøjelser af benzin — lidt flot, forekommer det mig — jeg citerer:

„Forhøjelsen er ikke stor og kan ikke betyde meget for den enkelte virksomhed, således at den godt selv kan afholde den udgift uden at vælte den over på forbrugerne.“

Må jeg minde om, at forhøjelsen er beregnet at indbringe godt 100 mill. kr. på et år, beregnet efter det nuværende forbrug, og hvis det ærede medlem virkelig har ment, hvad han sagde, må han dog vistnok have skiftet mening efter at have hørt den saglige argumentation, der i udvalget blev fremført af repræsentanter for handelsrejsende, for vognmænd, for bilruter, for motororganisationer, for turistvognmænd o. s. v., o. s. v. For disse mennesker må en sådan udtalelse dog vistnok have haft en mærkelig virkning — for at sige det meget mildt. Det er en for længst fastslået kendsgerning, at langt det største forbrug af benzin sker i erhvervsøjemed. Selvfølgelig kan en forhøjelse som den foreslåede ikke bæres af den enkelte person eller den enkelte virksomhed. Gennem det, der blev fremført i udvalget, fremgik det imidlertid klart, at det i mange tilfælde ikke altid er så let at få dækning for udgifterne. Samme indtryk fik man af de indlæg, der kom fra de erhverv, der berøres af afgifterne på øl og spiritus. Det er let at skrive en lov om øgede afgifter, men det er ulige sværere for erhvervene at få dem indpasset i produktion og omsætning.

Hvordan var så mulighederne for at få vore synspunkter imødekommet? Vi spurgte, om det var muligt at drøfte forslagene med henblik på en mere omfattende samlet

løsning af den økonomiske politik. Det var der ikke tid til. Vi bad finansministeren om en vurdering af den økonomiske udvikling i den nærmeste fremtid. Det ønskede han ikke at give på indeværende tidspunkt. Vi spurgte, om man ikke i fællesskab og med god vilje fra begge sider kunne sætte sig hen og søge at finde frem til besparelser på statens budget, idet vi fandt, det var en opgave, man kunne være fælles om; der kunne ikke komme nogen politisk agitation ud deraf fra nogen af siderne, hvis man med god vilje satte sig hen og gennemgik statens budget for at finde frem til besparelser. Det havde ingen interesse.

Vi spurgte, om det ikke var muligt at finde andre beskatningsobjekter end benzin, hvis virkninger ville være mindre skadelige, og vi fik det svar, at det havde man overvejet, men var kommet til det resultat, at man fandt forhøjelse af benzinafgiften bedst egnet.

Med henvisning til vore udtalelser om omkostningsstigninger og pristalssystemets uheldige virkninger spurgte vi, om man ville være villig til at holde øl- og spiritusafgifterne uden for pristallet, og vi henviste til, at forskellige afgifter tidligere var behandlet på den måde. Vi fik det svar, at det jo betød så lidt, så det ville man ikke.

Vi spurgte, om der var mulighed for at få vore tanker om de direkte skatter og opsparingsfremmende muligheder imødekommet. Det var der ikke tid til, da afgifterne skulle vedtages nu. Vi forsøgte at argumentere med, at vedtagelse pr. straks ikke syntes umiddelbart nødvendig, da finansministeren selv fremhævede, at valutaisituationen ikke nødvendiggjorde disse indgreb, og de beregnede skattestigninger i det kommende skatteår uimodsagt ville være af en betragtelig størrelse. Intet at gøre, blank afvisning.

Vi mener at have givet udtryk for god vilje til samarbejde, men vi mener også med rette at kunne sige, at vi ikke har mødt den samme gode vilje, hvilket vi meget beklager. Ingen af vore tanker og